

Etapa județeană/sectoarelor municipiului București a olimpiadelor naționale școlare - 2019

**Probă scrisă
PSIHLOGIE**

- Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.
- Timpul de lucru efectiv este de 3 ore.

SUBIECTUL I (20 puncte)

- a. Definiți limbajul și menționați două deosebiri existente între limbajul oral și cel scris.
- b. Ilustrați, prin câte un exemplu, trei dintre funcțiile limbajului.
- c. Evidențiați, în aproximativ jumătate de pagină, o relație existentă între limbaj și gândire, respectiv o relație existentă între limbaj și memorie.

SUBIECTUL al II-lea (40 puncte)

Analizați, în limbaj de specialitate, afectivitatea și motivația, având în vedere:

- a. definirea afectivității și a motivației;
- b. caracterizarea generală a celor două procese/fenomene psihice;
- c. rolul afectivității, respectiv al motivației în raport cu procesele cognitive superioare;
- d. importanța celor două procese/fenomene psihice în construcția personalității;
- e. implicarea celor două procese/fenomene psihice în conturarea visului de perspectivă.

SUBIECTUL al III-lea (30 puncte)

Analizați, în limbaj de specialitate, profilul de personalitate prezentat în textul de mai jos:

"Constantin avea să ducă mai întâi viața tuturor copiilor de prin partea locului: să păstorească de timpuriu cu vitele la păscut în zăvoi (...) mai făcea și alte năzdrăvănii drăcovenia asta de băiat cu ochii scăpărători: iarna se apuca să sculpeze în zăpadă tot felul de sculpturi pentru bucuria copiilor. Alteori îl prindea să cresteze bețe cu briceagul; erau poate fluier... Tăcea, îndura, muncea și cine pe-atunci bănuia lumea de vis ce se-njgheba, la ceas de răgaz pe dinaintea ochilor aceia scăpărători? În grajdul în care locuia, se spunea, modela figurine de lut (...) sub fruntea aceea de copil năzdrăvan, în mâinile de-o destoinicie puțin obișnuită pentru orice se apucau, mâini care îl furnicau de-a face; iată întâmplarea care-i dovedi îndemânarea nemaipomenită. A pus rămășag că va construi o vioară din scândurelele unei lăzi de portocale. Și nu numai că a construit vioara dinaintea privirilor uimite ale mușteriiilor din cârciuma în care lucra atunci, dar când pe deasupra a fost adus un lăutar să o încerce dacă are suflet, acesta cântă cu ea, ba chiar mai mult și declară: *e mai bună decât a mea!* (...)

La Paris am dus-o greu, la început; uneori mă țineam de ziduri ca să nu cad. De foame. De boală, își amintește. (...)

La belle époque își trăia ultimele ceasuri. (...) Individualismele creșteau exacerbate și zgomotos în goană după originalitate cu orice preț (...) orice putea să constituie artă cu condiția să fie altfel de cum se făcuse până atunci. (...) Brâncuși nu făcea zgomot în jurul lui, nu căuta să epateze, nu vocifera impunându-și programul unui nou cu totul altfel, adevăratul nou al vremii! (...)

Frământările lui față de a celorlalți avea însă o sobrietate, o lipsă de afișare care desigur deruta, neintegrându-se lumii de acolo și bineînțeles că, până la urmă, el ar fi putut să dispară înghițit în acel creuzet clocotitor fără aproape să fie observat, dacă lipsa de strălucire aparentă nu i-ar fi ascuns în fond – întocmai ca unei nestemate – o strălucire cu mult mai puternică, interioară, peste care nu se putea trece, care se impunea și impunea. (...)

Nu spunea nimic extraordinar când vorbea, dar cuvintele lui aveau caracterul simplu al adevărilor profunde (...) era un om calm, liniștit, care nu atrăgea atenția asupra lui în epoca aceea în care, la Montmartre și Montparnasse, cei mai mulți artiști voiau să atragă atenția. (...) Printre artiștii moderni e cel care a iubit cel mai mult viața. Avea însă un simț al universalității vieții. Detesta teoriile, dar avea înțelepciunea unui țăran. Arta lui e rezultatul unei profunde meditații, îndelung zămislită (aprecia Henri de Warroquier, critic de artă). Aceasta era bineînțeles cuminența pământului său natal, care se manifesta. (...) În atelierul lui fără răgaz, cioplea; asculta tumultul epocii din jurul său, revenea la blocurile sale de piatră, din singurătatea și liniștea atelierului, în taină vorbea cu ele, le întreba, își regăsea străbunii."

Nina Stănculescu, *Brâncuși*